

U z n e s e n i e

Najvyšší súd Slovenskej republiky v právnej veci žalobcov: **1/ N. K.**, bytom B., **2/ F. H.**, bytom B., **3/ J. L.**, bytom B., **4/ M. L.**, bytom D., **5/ R. L.**, bytom D., **6/ B. P.**, bytom T., **7/ K. L.**, bytom B., **8/ P. L.**, bytom B., **9/ PhDr. G. L.**, bytom B., **10/ P. L.**, bytom B., **11/ Mgr. A. N.**, bytom B., **12/ Ing. E. L.**, bytom B., **13/ O. L.**, bytom B., **14/ J. L.**, bytom B., **15/ M. S.**, bytom B., **16/ E. L.**, bytom B., **17/ H. P.**, bytom B., **18/ E. L.**, bytom B., všetci zastúpení JUDr. H. L., advokátkou v B., proti žalovanému: **H. M. S. r. B.**, B., o **vydanie bezdôvodného obohatenia**, vedenej na Okresnom súde Bratislava I pod sp. zn. 11 C 10/2004, o dovolaní žalovaného proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave z 5. júna 2008 sp. zn. 6 Co 53/2007, takto

r o z h o d o l :

Dovolanie žalovaného **o d m i e t a .**

Žalobcom 1/ až 18/ náhradu trov dovolacieho konania nepriznáva.

O d ô v o d n e n i e

Okresný súd Bratislava I rozsudkom z 8. decembra 2006 č.k. 11 C 10/2004-315, zaviazal žalovaného zaplatiť žalobcom 1/ až 18/ spoločne a nerozdielne sumu 4 875 633,-- Sk v lehote do troch dní od právoplatnosti rozsudku. Žalovaného zaviazal zaplatiť žalobcom 1/ až 18/ náhradu trov konania vo výške 4 077 758,-- Sk k rukám ich právnej zástupkyne a súčasne na účet prvostupňového súdu trovy konania vo výške 3 300,-- Sk v lehote do troch dní od právoplatnosti rozsudku. Konanie v časti o zaplatenie sumy 1 924 367,-- Sk zastavil. Mal preukázané, že Okresný súd Bratislava IV rozsudkom

zo 7. apríla 2001 sp. zn. 8 C 385/97 v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Bratislave zo 4. decembra 2002 sp. zn. 9 Co 76/02 určil, že žalobcovia 1/ až 18/ sú podielovými spoluvlastníkmi nehnuteľnosti nachádzajúcej sa v kat. úz. L. zapísanej vo vl. č. X. ako parc. č. X. - roľa vo výmere X. m² a táto nehnuteľnosť je v katastri nehnuteľností zapísaná na LV č. X. ako časť parcel č. X., X., X., X., X., X., X., X., X., X., X., X., X., X., X., na LV č. X. ako časť parcel č. X., X., na LV č. X. ako časť parcel X., X. a na LV Č. X. ako časť parcely č. X.. Dňa 15. júna 2005 bol vyhotovený nový geometrický plán na obnovenie hraníc pôvodnej parcely č. X.. Žalovaný užíva pozemky vytvorené geometrickým plánom č. X. parc. č. X., X., X., X., X., X., X., X., X., X., X., X., X., X., X., X., X./5, X., X., X. a časť parcely č. X. - zastavaná plocha o výmere X. m². Znaleckým posudkom bolo zistené, že nájomné za užívanie týchto pozemkov za obdobie od 30.4.2001 do 28.2.2006 je 4 875 633,-- Sk. Z tohto skutkového stavu súd prvého stupňa vyvodil záver, že žaloba je dôvodná. Žalobcovia 1/ až 18/ sú vlastníkami predmetných pozemkov a tieto pozemky v období 30. apríla 2001 - 28. februára 2006 neoprávnene užíval žalovaný. Tým sa žalovaný na úkor žalobcov 1/ až 18/ bezdôvodne obohatil a toto bezdôvodné obohatenie je povinný im vydať. Pokiaľ žalovaný namietal, že v žalovanom období neužíval parcely č. X., X., X., X., X., súd prvého stupňa uviedol, že tieto parcely vznikli z parcel č. X., X., X., X. a tieto parcely sú zapísané na LV č. X. a na LV č. X.; na týchto listoch vlastníctva je ako vlastník uvedený žalovaný s poznámkou majetkoprávne neusporiadané. Skutočnosť, že žalovaný predmetné parcely neužíva, nebola v konaní preukázaná. O trovách konania rozhodol podľa § 142 ods. 1. O.s.p.

Krajský súd v Bratislave na odvolanie žalovaného rozsudkom z 5. júna 2008 sp. zn. 6 Co 53/2007, rozsudok súdu prvého stupňa v odvolaní napadnutej časti zmenil tak, že žalovaného zaviazal zaplatiť žalobcom 1/ až 18/ spoločne a nerozdielne 4 600 545,-- Sk do 3 dní. Vo zvyšku napadnutej časti a vo výroku o trovách konania sa rozsudok súdu prvého stupňa zrušil a vec v tomto rozsahu vrátil súdu prvého stupňa na ďalšie konanie. Poukázal na to, že rozsudok Okresného súdu Bratislava IV zo 17. apríla 2001 č.k. 8 C 385/97-188, ktorým bolo určené vlastnícke právo žalobcov 1/ až 18/ k sporným nehnuteľnostiam, nadobudol právoplatnosť 30. apríla 2003. Išlo pritom o deklaratórny rozsudok, ktorý (na rozdiel od konštitutívnych rozsudkov) iba deklaruje už existujúce práva a povinnosti. Tento rozsudok teda nezaložil vlastnícke právo žalobcov 1/ až 18/, ale toto existujúce vlastnícke právo iba deklaroval. Žalobcovia 1/ až 18/ sa nestali spoluvlastníkmi sporných pozemkov až momentom právoplatnosti rozsudku, ale boli nimi už aj predtým, pričom súd

toto ich existujúce vlastnícke právo vo výroku uvedeného rozsudku iba deklaroval. Z toho bolo zrejmé, že nebola správna námietka žalovaného, že žalobcovia 1/ až 18/ sa stali podielovými spoluvlastníkmi spornej nehnuteľnosti až 30. apríla 2003 na základe uvedeného rozsudku, a že až od tohto dňa im vznikol nárok na vydanie bezdôvodného obohatenia. Žalobcovia 1/ až 18/ sa preto oprávnene proti žalovanému domáhali vydania bezdôvodného obohatenia za obdobie 30. apríla 2001 - 28. februára 2006. Žalovaný v priebehu konania tvrdil, že pozemky parc. č. X., X. a X. nikdy neužíval, pretože tieto pozemky sú zastavané obytnými domami. Súd prvého stupňa sa s touto námietkou žalovaného vysporiadal tak, že tieto tvrdenia žalovaného neboli hodnoverne preukázané, ale nevysvetlil, na akom základe k tomuto záveru dospel. Podľa odvolacieho súdu, rozsudok súdu prvého stupňa preto nie je v tejto časti týkajúcej sa pozemkov parc. č. X., X. a X. riadne odôvodnený v súlade s § 157 ods. 2 O.s.p., čo malo za následok, že došlo v tejto časti k porušeniu práva na spravodlivý proces. Súd prvého stupňa pri výpočte bezdôvodného obohatenia vychádzal zo znaleckého posudku znalca Doc. Ing. L. A. PhD. č. X., v ktorom znalec do parciel užívaných žalovaným zahrnul aj sporné parcely č. X., X. a X.. Žalovaný v odvolaní nenamietal nesprávnosť výpočtu výšky bezdôvodného obohatenia urobeného znalcom, jeho námietky sa týkali iba žalovaného obdobia a parciel č. X., X. a X.. V odvolacom konaní znalec doplnil svoj pôvodný posudok tak, že vyňal sporné pozemky parc. č. X., X. a X., čím celková výmera pozemkov užívaných žalovaným klesla na 3 211 m². Podľa tohto doplnku znaleckého posudku všeobecná hodnota nájomného a tým aj výška bezdôvodného obohatenia za žalované obdobie (30. apríla 2001 - 28. februára 2006) predstavovala 4 600 545,-- Sk. Z týchto dôvodov odvolací súd rozsudok súdu prvého stupňa v napadnutej časti zmenil podľa § 220 O.s.p. tak, že žalovanému uložil povinnosť zaplatiť žalobcom spoločne a nerozdielne 4 600 545,-- Sk z titulu vydania bezdôvodného obohatenia. Vo zvyšku napadnutej časti, t.j. v časti vydania bezdôvodného obohatenia za užívanie pozemkov parc. č. X., X. a X. vo výške 275 088,-- Sk (4 875 633,-- Sk – 4 600 545,-- Sk = 275 088,-- Sk), odvolací súd napadnutý rozsudok zrušil podľa § 221 ods. 1 písm. f/ O.s.p. a podľa ods. 3 tohto ustanovenia vec vrátil súdu prvého stupňa na ďalšie konanie.

Proti rozsudku odvolacieho súdu, v časti, ktorou zmenil rozsudok súdu prvého stupňa, podal dovolanie žalovaný, ktorý ho žiadal v tejto časti zrušiť ako aj rozsudok súdu prvého stupňa a vrátiť vec tomuto súdu na ďalšie konanie. Namietal, že tak prvostupňový súd ako aj odvolací nevzal pri uložení povinnosti žalovanému zaplatiť žalobcom 1/ až 18/ spoločne a nerozdielne 4 600 545,-- Sk do úvahy to, že na predmetnom pozemku (PK parc. č. X.

kat. úz. L.) sú vybudované objekty slúžiace širokej verejnosti ako napr. obytné domy, športová hala, pozemné komunikácie, chodník a ďalšie príslušenstvo obytnej zóny a všetky inžinierske siete. Z uvedeného vyplýva, že sa nejedná o žiadne podnikateľské aktivity, avšak jedná sa o užívanie pozemku vo verejnom záujme, pozemok neužíva žalovaný, ale široká verejnosť, dokonca i žalobcovia (komunikácie, verejná zeleň, a pod.) a v týchto prípadoch stanovuje žalovaný cenu nájmu v cenovom rozpätí 5 až 10,-- Sk/m/rok.

K dovolaniu sa vyjadrili žalobcovia 1/ až 18/, ktorí ho žiadali zamietnuť, pretože celé podanie sleduje len oddialenie ukončenia sporu.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací (§ 10a ods. 1 O.s.p.) po zistení, že dovolanie podal včas účastník konania (§ 240 ods. 1 O.s.p.), skúmal najskôr to, či tento opravný prostriedok smeruje proti rozhodnutiu, ktoré možno napadnúť dovolaním (§ 236 a nasl. O.s.p.), a bez nariadenia dovolacieho pojednávania (§ 243a ods. 1 O.s.p.) dospel k záveru, že dovolanie smeruje proti rozhodnutiu, voči ktorému takýto opravný prostriedok nie je prípustný.

Podľa ustanovenia § 236 ods. 1 O.s.p. dovolaním možno napadnúť právoplatné rozhodnutia odvolacieho súdu, pokiaľ to zákon pripúšťa.

V prejednávanej veci odvolací súd rozhodol rozsudkom. V zmysle ustanovenia § 238 O.s.p. platí, že ak dovolanie smeruje proti rozhodnutiu, vydanému v tejto procesnej forme, je prípustné, ak je ním napadnutý zmeňujúci rozsudok (§ 238 ods. 1 O.s.p.) alebo rozsudok, potvrdzujúci rozsudok súdu prvého stupňa, avšak len vtedy, ak odvolací súd v jeho výroku vyslovil, že je dovolanie prípustné, pretože po právnej stránke ide o rozhodnutie zásadného významu (§ 238 ods. 3 O.s.p.).

V danej veci odvolací súd vo výroku rozsudku v dovolaní napadnutej časti rozhodol, že mení rozsudok súdu prvého stupňa, avšak ide o rozsudok, ktorý je vo vzťahu k dovolateľovi potvrdzujúci, nakoľko odvolací súd, ktorý zaviazal dovolateľa zaplatiť žalobcom 1/ až 18/ sumu 4 600 545,-- Sk do troch dní, potvrdil do tejto výšky výrok rozsudku súdu prvého stupňa, ktorým bol dovolateľ zaviazaný zaplatiť žalobcom 1/ až 18/ sumu 4 875 633,-- Sk. Prípustnosť dovolania proti zmeňujúcemu rozsudku odvolacieho súdu je založená na zásade diformity, t.j. na rozdielnosti rozsudku odvolacieho súdu s rozsudkom

súdu prvého stupňa. O rozdielnosť rozsudkom ide vtedy, ak boli okolnosti, ktoré sú významné pre rozhodnutie veci, posúdené oboma súdmi rozdielne a práva a povinnosti stanovené účastníkom konania sú podľa záverov týchto rozsudkov odlišné, teda rozdielne konštituuju alebo deklarujú práva a povinnosti v právnych vzťahov účastníkov konania. Za rozdielnosť sa nepovažuje odlišné právne posúdenie veci súdmi, ak nemalo vplyv na obsah práv a povinností účastníkov konania. Pri posudzovaní prípustnosti dovolania nie je podstatné, či odvolací súd rozhodol podľa § 219 O.s.p. alebo či postupoval podľa § 220 O.s.p. a nie je významným ani formulácia výroku rozsudku odvolacím súdom. Rozhodujúcim hľadiskom je vždy obsahový vzťah rozsudkov súdov oboch stupňov v tom, ako posúdili práva a povinnosti v právnych vzťahoch účastníkov konania a teda či právny vzťah bol rozsudkom odvolacieho súdu upravený odlišne ako v rozsudku súdu prvého stupňa. Ak ide o zhodné rozsudky súdov oboch stupňov, pokiaľ ide o vymedzenie práv a povinností účastníkov, i keď rozsudok odvolacieho súdu je označený ako zmeňujúci, prípustnosť dovolania sa neposudzuje podľa § 238 ods. 1 O.s.p. ale podľa § 238 ods. 3 O.s.p. upravujúceho prípustnosť dovolania proti potvrdzujúcemu rozsudku odvolacieho súdu (R 12/1994).

V predmetnej veci nejde preto o zmeňujúci rozsudok odvolacieho súdu podľa § 238 ods. 1 O.s.p., ale o rozsudok potvrdzujúci, v ktorom však odvolací súd nevyslovil, že je dovolanie proti nemu prípustné, a preto dovolanie žalovaného ani podľa § 238 ods. 3 O.s.p. prípustné nie je. Dovolanie nie je prípustné ani podľa ustanovenia § 238 ods. 2 O.s.p. z dôvodu, že dovolací súd vo veci doposiaľ nerozhodoval.

S prihliadnutím na ustanovenie § 242 ods. 1 veta druhá O.s.p., ukladajúce dovolaciemu súdu povinnosť prihliadnuť vždy na prípadnú procesnú vadu uvedenú v § 237 O.s.p. (či už to účastník namieta alebo nie) neobmedzil sa Najvyšší súd Slovenskej republiky len na skúmanie prípustnosti dovolania smerujúceho proti rozsudku podľa § 238 O.s.p., ale sa zaoberal aj otázkou, či dovolanie nie je prípustné podľa § 237 O.s.p. Uvedené zákonné ustanovenie pripúšťa dovolanie proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu (rozsudku alebo uzneseniu), ak konanie, v ktorom bolo vydané, je postihnuté niektorou zo závažných procesných väd vymenovaných v písmenách a/ až g/ tohto ustanovenia (ide tu o nedostatok právomoci súdu, spôsobilosti účastníka, riadneho zastúpenia procesne nespôsobilého účastníka, prekážku veci právoplatne rozhodnutej alebo už prv začatého konania, ak sa nepodal návrh na začatie konania, hoci podľa zákona bol potrebný, prípad odňatia možnosti účastníka pred súdom konať a prípad rozhodovania vylúčeným sudcom alebo nesprávne

obsadeným súdom). Existenciu žiadnej podmienky prípustnosti dovolania uvedenej v tomto zákonom ustanovení dovolací súd nezistil a dovolateľ ju ani nenamietal.

K obsahu dovolania žalovaného, ktorý zrejme namietal, že rozsudok odvolacieho súdu v napadnutej časti, spočíva na nesprávnom právnom posúdení veci (§ 241 ods. 2 písm. c/ O.s.p.) je potrebné uviesť, že právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a aplikuje konkrétnu právnu normu na zistený skutkový stav. Nesprávnym právnym posúdením veci je omyl súdu pri aplikácii práva na zistený skutkový stav. O nesprávnu aplikáciu právnych predpisov ide vtedy, ak súd nepoužil správny právny predpis alebo ak síce aplikoval správny právny predpis, nesprávne ho ale interpretoval alebo ak zo správnych skutkových záverov vyvodil nesprávne právne závery. Nesprávne právne posúdenie veci je síce relevantným dovolacím dôvodom samo osebe, ale prípustnosť dovolania nezakladá (nemá základ vo vade konania v zmysle § 237 O.s.p. a nespôsobuje zmätočnosť rozhodnutia). I keby teda tvrdenia žalovaného boli opodstatnené (dovolací súd ich z uvedeného aspektu neposudzoval), žalovaným vytýkaná skutočnosť by mala za následok vecnú nesprávnosť napadnutého rozsudku, nezakladala by ale prípustnosť dovolania v zmysle § 237 O.s.p. V dôsledku toho by posúdenie, či odvolací súd (ne)použil správny právny predpis a či ho (ne)správne interpretoval alebo či zo správnych skutkových záverov vyvodil (ne)správne právne závery, prichádzalo do úvahy až vtedy, keby dovolanie bolo procesne prípustné (o taký prípad ale v prejednávanej veci nešlo).

Vzhľadom na uvedené možno preto zhrnúť, že v danom prípade prípustnosť dovolania nemožno vyvodiť z ustanovenia § 238 O.s.p., a iné vady konania v zmysle § 237 O.s.p. neboli dovolacím súdom zistené. Preto Najvyšší súd Slovenskej republiky dovolanie žalovaného v súlade s § 218 ods. 1 písm. c/ v spojení s § 243b ods. 5 O.s.p., ako dovolanie smerujúce proti rozhodnutiu, proti ktorému je tento opravný prostriedok neprípustný, odmietol. Pritom, riadiac sa právnou úpravou dovolacieho konania, nezaoberal sa napadnutým rozsudkom odvolacieho súdu z hľadiska jeho vecnej správnosti.

V dovolacom konaní nebol žalovaný úspešný a právo na náhradu trov dovolacieho konania vzniklo žalobcom 1/ až 18/ (§ 243b ods. 5 O.s.p. v spojení s § 224 ods. 1 O.s.p. a § 142 ods. 1 O.s.p.). Dovolací súd nepriznal žalobcom 1/ až 18/ náhradu trov dovolacieho konania, lebo v dovolacom konaní nepodalí návrh na uloženie povinnosti nahradiť trovy dovolacieho konania (§ 151 ods. 1 O.s.p.).

P o u ě n i e : Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.

V Bratislave 24. februára 2010

JUDr. Vladimír Magura, v.r.
predseda senátu

Za správnosť vyhotovenia : Adriána Borovská